

אין עוד מלבדו
על יחיד ומיוחד

בית שלמה

פרוייקט ה'תשס"ג נסא ודארין קדם רגלי אי זה בית אשר תבנו לי ויא זה מקום מנוחתי

פרשת תרומה תשפ"ג

גליון 328
נא לשמור על קדושת הגליון

נא לא לעיין בו בשעת התפילה וקריאת התורה

בס"ד

פרפראות בדרך מוסר על פרשת השבוע

יוצא לאור ע"י עמותת "משנה שלמה" כל הזכויות שמורות

לעילוי נשמת
 מורי רבי יצחק ב"ר יעקב יגן
 הרה"ק רבי חיים אבישלום ב"ר עזרא
 מו"ר אבי ר' דוד שלום ב"ר שלמה רב
 ר' זאב ב"ר משה חיים
 בניחו בן יהודע
 רבינו אברהם ב"ר מאיר
 רבי שבתי ב"ר מאיר הכהן
 הרה"ק רבי יצחק אייזיק ב"ר צבי
 הרה"ק רבי ברוך מגארליץ ב"ר חיים
 הרה"ק רבי אהרן אריה ב"ר מאיר הגדול
 הרה"ק רבי יוסף ב"ר שבתי מראשקוב
 הרה"ק רבי יצחק מאיר מווינקוב ב"ר
 אברהם יהושע העשיל מאפטא
 הרה"ק רבי ישראל ב"ר אברהם מרדכי
 הרה"ק רבי מרדכי יפה ב"ר אברהם
 הרה"ק רבי יהודה לייב ב"ר יוסף רבי
 הרה"ק רבי זאב וואלף ב"ר נפתלי צבי
 הרה"ק רבי ישעיה ב"ר יעקב משה
 הרה"ק רבי דוד ב"ר מרדכי טעבל
 משה רבינו בן עמרם
 הרה"ק רבי יצחק אייזיק ב"ר משה יחזקאל

לקבלת גליון זה למייל שלהו בקשה ל- MISHNA.SHLEMA@gmail.com | לתרומות והקדשות ולהפצה 052-580-2345

ניתן להסביר בס"ד בדרך צחות את סמיכות הפרשיות משפטים לתרומה לומר כי פעמים אדם עומד לפני משפט ל"ע ואז לפני המשפט הוא מבטיח כי ינדב ויתרום כסף לצדקה וכו' ועל כן באה התורה להזכירו שלאחר המשפט צריך לשלם את מה שהבטיח לתרום ודי לחכימא ברמיזא

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" (כ"ה, ח')
 רש"י - ועשו לי מקדש. ועשו לשמי בית קדשה

גבוהה מאד כי בד"כ אין אדם יכול לשלוט במחשבותיו וזה שנאמר ועשו לי מקדש בית קדושה והבן עוד יאמר ידוע שהנשמה שהיא חלק אלוהי ממעלה היא ניתנת לאדם בתור משכון כדי שיבצע את תפקידו בעולם וברגע שאדם מבצע תפקידו או כאשר אין האדם מבצע תפקידו ונגמר זמנו בעולם הקב"ה לוקח משכונו שזו הנשמה ומשאיר את הגוף שזה חלק ההורים כמובא ואל זה ירמוז הפס' ועשו לי מקדש היינו כל זמן שהאדם עובד על עצמו בעבודת ה' לעשות את תפקידו בעולם היינו לבנות את עצמו כמקדש ושכנתי בתוכם היינו אני משאיר משכונני הנשמה בגוף שכן ושכנתי מלשון משכון אך אם ח"ו אין הדבר כן הקב"ה לוקח את משכונני היינו הנשמה ומשאיר את הגוף ר"ל.

יש לרמוז במילה לי העולה בגימטריא ארבעים אל ארבעים הימים שבהם צריך האדם להחזיק בתיקון מידה פלונית על מנת לתקן את אותה מידה ובסוף כל התיקונים יזכה להגיע למדרגת ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם שלזה מגיעים ע"י תיקון המידות וכמו שמסביר הרב המקובל האלוקי מרדכי שרעבי זי"ע שהתיקון צריך להיות במחשבה דיבור ומעשה וכך זוכה שיתקיים בו דברי רש"י הקדוש "ועשו לשמי בית קדושה" דהיינו שהאדם יהיה קדוש וע"י כך יזכה שהקב"ה ישרה בתוכו כמובא בספרים ויש לדייק שכל העבודה צריכה להיות לשמה בלי שום נגיעה פרטית כמובא בספרים ע"י דיוק הלשון לי לשמי היינו לשמו של ה' יתברך אין עוד מלבדו בלבד
 עוד יאמר מקדש נוטריקון מ'חשבות ק'דש וזו פסגת שלמות התיקון שאדם יכול לשלוט במחשבותיו שיהיו רק מחשבות קדושות וזו דרגה

"ועשו ארון עצי שטים אמתים וחצי ארכו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קמתו" (כ"ה, י')

יש לשים לב מדוע כתוב בד"כ ארון בכתב חסר ואילו בפס' זה בכתב מלא ארון ונ"ל הכוונה היא שפס' זה מדבר על הארון בשלמותו ובכל שאר הפס' על בנייתו ולכן אין הוא מושלם ולכן נכתב בכתב חסר וכן לרמוז על יום ו' בסיון שבו ניתנה תורה והארון רומז על התורה כמובא בספרים וכן ו' רומז על המידה הנישית מידת יסוד כמובא בספרים הקדושים שמי שתיקן את מידת יסוד בשלמות יכול לחדש חידושי תורה ולכוון אל האמת כמובא בבני יששכר דרוש ראש השנה ועיין שם בהרחבה

מדוע נכתב בד"כ בציווי בניית המשכן ועשית לשון יחיד ואילו כאן בבניית הארון נכתב ועשו לשון רבים אלא ניתן לתרץ בס"ד כי ידוע שהארון הוא כנגד לימוד התורה ובאה התורה הקדושה ללמד שלא ניתן ללמוד תורה לבד אלא תמיד צריך רב מכוון שילמד את האדם ולכן מופיע לשון רבים ועוד בא הדבר ללמד על האדם עצמו שלא ישאיר את התורה אצל עצמו בלבד אלא גם ילמדה לאחרים כמו שאנו אומרים בתפילה בלמוד וללמד וידוע מה שכתוב על מי שהגיע להוראה ואינו מלמדה לאחרים "כי רבים חללים הפילה ועצומים כל הרוגיה"

"ונתת את הפפרת על הארון מלמעלה ואל הארון תמן את העדת אשר אתן אליך" (כ"ה, כ"א)

יחיד לקיים את כל תרי"ג מצוות וזה מה שנרמז במילה העדת אותיות עדת רמוז לענין שלכל דבר שבקדושה צריך עדת (מניין) אנשים שיתקבצו במקום אחד לפי שידוע שאת ענין כמות האנשים למניין למדים מהמילה עדה כמובא בש"ס
 וכן אומר הרב מרדכי שרעבי זי"ע בשם הרמב"ן זי"ע שיש לומר לפני כל תפילה לימוד ובכלל לפני כל מעשה טוב בשם כל ישראל שעי"ך כך עושה תיקון עצום ומעלה השכינה עם כל ניצוה"ק והבן

נ"ל בס"ד כי הפס' בא לרמוז על ענין קיום התורה ע"י כלל עם ישראל שכן העדת זוהי התורה אשר אתן אליך, אליך ר"ת אחרות לוי"ם ישראלים כהנ"ם וזה מה שאומרים לפני כל מצווה ולימוד תורה בשם כל ישראל כי היכולת לקיים את כל תרי"ג המצוות הוא רק כאשר אדם מכליל את עצמו בתוך כלל עם ישראל שכן ידוע שבתוך תרי"ג המצוות ישנם מצוות לאנשים מסוימים שלא כל אחד יכול לקיימם לדוגמא מצוות לכהנים ללויים מצוות לנשים וכו' ורק כאשר עם ישראל מאוגדים יחדיו האחד עם השני יכולים הם

"חמש היריעות תהיין חברת אשה אל אחתה וחמש יריעת חברת אשה אל אחתה" (כ"ו, ג')

ניתן ללמוד מפס' זה ענין חברות שגם על האשה לשמור ולהתחבר רק עם מי שהיא שומרת תורה ומצוות אמיתית וצריך לדעת שגם לדבר עם מי שפגום באמונתו שיחת חולין משפיע לרעה על האדם ועל זה כותבת התורה תהיין חברת אשה אל אחותה כלומר שתהיין חברות רק אם מתקיים בחברה אמרי לחכמה אחותי את שקאי על התורה, היינו שאם החברה היא יראת שמים אמיתית כדאי להיות חברה שלה ואם לא יש להתרחק כדי שלא להיות מושפעת לרעה וידוע שהאשה היא עיקרו של בית והיא בסיס הבית וכדאי שהבטיח יהיה על אדני האמונה השלמה בלי שיהיו גורמים מפריעים וכן

מוצאים לכך רמז במילה חברת בכתב חסר ר"ת חב"ר ת' תורה היינו אם החבר ת' הוא תורה תהיה חבר שלו ואם לאו תתרחק בכתוב הרחק משכן רע ואל תתחבר לרשע
 עוד נלמד מפס' זה כי איש מתחבר לאיש ואישה לאישה ולא כמו שבעוונותינו הרבים מצוי בעולם כי אין הקפדה בין המינים בחינת תהו ובהו
 עוד יאמר, נשאלת השאלה מדוע משתמשת התורה כאן בביטוי אשה אל אחותה ולא איש אל אחיו כמו שנכתב בכרובים וניתן לתרץ בס"ד כיון שמדובר על אהל המשכן בא לרמוז שמקומה של האשה הוא באהל כי כל

כבודה בת מלך פנימה וכמו שנאמר אצל שרה אע"ה איה שרה אשתך ויאמר
הנה באהל וכן אשתך כגפן פוריה בירכתי ביתך אך בכרובים המסמלים את

האחרות בעם ישראל נכתב איש אל אחיו כי בד"כ מי שנלחמים אחד בשני
הם הגברים לכן נכתב בכרובים איש אל אחיו

משנת הצדיק – רבי יהודה לייב שרה'ס זצוק"ל זי"ע – ד' אדר

רבי לייב (שרה'ס) בן שרה נולד בי"ז בתמוז ת"צ לשרה, ולרב יוסף שהיה נצר לשושלת המהר"ל מפראג. סמוך לעיר רובנה, שבה פעל המגיד ממזריטש, מקור שמו של רבי לייב היה
במעשה של אמו שרה בת המוכס, אמו של רבי לייב, יפת תואר הייתה וחשק בה בנו של הפריץ. כדי שלא תישאר פנויה מיהרה שרה להינשא לרבי יוסף, שכבר היה בא בימים, והיה
מלמד של בני המוכס על כך וזתה שהיילוד ישא את שמה. עוד מנעוירי דבק ברבי ישראל הבעל שם-טוב שהעיד עליו: רבי לייב מתענה משבת לשבת לא משום שברצונו לצום,
אלא משום שבדבקו בורא הוא שוכח לאכול. מתוקף סמיכותו לרובנה, עירו של המגיד ממזריטש, היה מבאי ביתו של המגיד וממקורביו.

שני אירועים בלבד שמורים מימי ילדותו ונעוריו של רבי לייב. האזור הראשון הוא הסתלקות אביו רבי יוסף ובחירתו לזנות את בנו הפעוט להיקרא בשם אמו. הסיפור השני מתייחס
לשנת כניסתו של רבי לייב לעול המצוות. לפי האגדה הייתה נשמתו י"ד פרוצין, שכן בהיותו בר-מצווה קיבל מהמגיד ממזריטש גם את נשמתו של רבי חיים בן-עטר, בעל "אור
החיים".

בהיותו רבי לייב בן ט"ו שנים נכנס פתאום לייב הצעיר לחדרו של הבעש"ט, כשהוא מקפץ ומקד. תלמידי הבעש"ט התרעמו על חוצפתו של הנער ועמדו לגרשו החוצה, אולם
הבעש"ט שידע את שורש נשמתו הגדולה, הרגיע את הפרץ והסער שחולל תלמידו ופנה אל הנער: "חריף אתה ונועז. יודע אני מעשך ואולם סכנות חמורות אורבות בדרכך. הולך הנך
על חודה של חרב. אחוז בי חוק ואכונן דרכך". מאז דבק רבי לייב בבעש"ט והיה שליחו הנאמן בכל העניינים והמשימות בכל אותם פעולות ומעשים שחייבים היו להיעשות בהסתר.
הסיפור השני הוא תיאור המעמד הטעון בעוצמות רגשיות נדירות כאשר שכב הבעש"ט על ערש דווי והטיל על רבי לייב, פנים אל פנים, לרשת מקומו במצוות פרנסת ל"ו הצדיקים
הנסתרים בדורו. יופיו החיצוני של רבי לייב בן-שרה וחסונו הגופני מהווים נדבך משמעותי בתיאור דמותו. "הוא עצמו זכה למידת הגבורה, כי גיבור היה בגופו, פשוטו כמשמעו. מעשה
שתלמידו רבי יצחק מלבוש רצה לקחת תיבת מטלטליו ולהרימה כדי לשמש את רבו, ולא הצליח להרימה מחמת כובדה. אמר לו רבי לייב: כתוב 'גיבורי כוח עושי דברו' כי להיות
מעשי דברו של הקב"ה צריך להיות גיבור בוחז... ואכן, רבי לייב היה גיבור חיל, נאה בקומתו, ויפה תואר במראו. ובמקום שאתה מוצא את יופיו וגבורתו, מוצא אתה כי נשמתו
החצובה מהיכל היופי והגבורה הייתה מקורבת לעולם הניגון." ידוע שרבי לייב היה למדן מופלג ודרש בדברי תורה עם רבי יעקב שמשון משיטובוקה. בוקנתו נעזר ברבי עזריאל
מפולוצק, רבי לייב בן-שרה נמנה עם הצדיקים הנסתרים בתולדות החסידות. כל ימיו היה טובב בערים ובעיירות, מבקר בירידים ובמקומות אחרים, והיה עוסק דבר מצווה. בייחוד
הקדיש מכוונתיו למצוות פדיון שבויים והצלת רדופים מיד עושקיהם. רבי לייב נודע במאבקיו נגד אדוניתם של הגבירים היהודיים מבית. הוא לא נרתע מכוחם והתעמת ללא חת
בהתעמרות ובגלל שהייתה מנת הלקח של דלת העם מידי בני עמם דמותו שימשה נושא לעשרות סיפורי עם חסידיים. לפי האגדה היה נוסע בקפיצת הדרך, גם לוינה ומשתדל אצל
השלטונות למען היהודים. החסידות ראתה בקיסר יוזף השני, קיסר האימפריה האוסטרו-הונגרית, אויב מר ומסוכן ליהדות, והאגדה החסידיית העמידה את רבי לייב בן-שרה לעמוד
ברפך ולנקום במדיח ובפורענותיו. מסופר שרבי לייב נכנס כ'ירואה ואינו נראה' לארמון הקיסר, והתאמץ להשפיע עליו לבטל את חוק החינוך ילידי ישראל משנת 1781 במשך עשור
לא הוכרעה, לכאורה, ההתמודדות בין רבי לייב בן-שרה והקיסר יוזף השני, עד הסתלקותם מן העולם בהפרש זמן בן כשנה.

מספרים שדרכו של הרב רבי לייב בן שרה היה תמיד פורע חובות לזה ומלווה לזה, פעם אחת לווה מאיש אחד טך מסוים ונתן לאיש שטר חוב, והאיש הזה היה חנווני והיה לו בחנותו
כור מלח, אשר היה מוכר ממנו. וכאשר הלך האיש למוד מלח לקונה, נפלה הפתקה מכיסו לתוך כור המלח וצללה במלח. וה' שלח ברכה בכור הזה, והיה מודד ממנו שנה תמימה,
והמלח לא היה חסר ובשנה הבאה, כשבא הרב לעיר הזאת, ביקש מהאיש, כי יחזיר לו את שטר החוב והוא ישלם לו. אבל האיש חיפש את השטר בכל סתרי חדריו ולא מצאו. ויבוא
אל הרב ויאמר: 'חיפשתי ולא מצאתי וישאל אותו הרב לאמור: "האם קנית מלח בשנה הזאת?" ויאמר לא ויצו עליו לבקש את השטר בכור המלח, ויחפשו וימצאו שם אז אמר לו הרב:
"איני צריך לפרוע לך, כי שטר החוב כבר פרע לך מעצמו, ועוד הוסיף הרבה על מה שקיבלתי ממך"

רבי לייב שרה'ס נהג לומר על אותם רבנים האימרים דברי תורה: כיצד יכולים 'לומר' תורה? הלא צריך האדם להשגיח שכל מעשיו והתנהגותו יהיו תורה, עד שהוא בעצמו יהיה
תורה. ואם ילך בכל דרכיו על פי התורה אז ילמדו אחרים מכל מעשיו – מהתנהגותו, מתנועותיו, מדיבורו ומדבקותו בהשם הנה כך כתוב: "אין אמן וְאין דְבָרִים בְּלִי נִשְׁמַע קוֹלָם." אולם
אנשים אלה, אפילו בלי שיאמרו דבר – "בְּכָל הָאָרֶץ יֵצֵא קוֹם וּבִקְצֵה תֵבֵל מְלִיָּהֶם..." (תהלים יט, ד-ה) וכך היה אומר ר' לייב: "לא באתי אל רבי, המגיד ממזריטש, כדי לשמוע ממנו
דברי תורה. באתי כדי לראות איך הוא פושט את גרבי ואיך לובשם

דובב שפתי ישנים – ליקוטים מספרים שפחות מוכרים שמן המאור – הרה"ק רבי מנצור ב"ר יעקב בן שמעון זצוק"ל זי"ע

"דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ תִּקְחוּ אֶת תְּרוּמָתוֹ" (כ"ה, ב')
תרומתי דייקא רצונו לומר בקדשים אזי אפילו מאיש אשר ידבנו ליבו אפילו
בלי דבור, תיקחו ממנו את תרומתי דבקדשים כתיב כל נדיב לב עולות וק"ל
א"נ אפשר לפרש לאיך גיטא במה שנחלקו הפוסקים אם חשב לתת צדקה
האם הוא מחוייב לתת בקדשים דכתיב כל נדיב לב עולות, או שאני קדשים
כמבואר בשולחן ערוך (יו"ד סי' רנ"ח, ו"ח"מ סי' ר"ב סי"ח) וכתב הרב פרישה
דאף למ"ד דצדקה בקדשים היינו דווקא אם גמר בליבו אך אם חשב ולא גמר
בלב אינו חייב עיין שם, ואפשר כי זה רמו קראין דבר אל בני ישראל ויקחו לי
תרומה שהיא צדקה כמו שאמרו ר"ל המפרשים מאת כל איש אשר ידבנו
ליבו דייקא כלומר שגמר בליבו ליתן ממנו גם כן תיקחו את תרומתי אך אם
חשב ולא גמר בלב אינו חייב דכמו שכתב הר"ב הפרישה ז"ל וקל"

סגולה לפרנסה – לחיות חיי תורה

"וְנָתַתָּה עַל הַשְּׁלַחַן לַחֵם פָּנִים לְפָנֵי תַמִּיד" (כ"ה, ל')
ידוע כי השולחן רומז על פרנסה כמו שכתב רש"י (פס' כ"ד) "זר זהב. סימן
לכתר מלכות, שהשולחן שם עושר וגדלה, כמו שאומרים שלחן מלכים"
ונשאלת השאלה מה הקשר בין השולחן הרומז לפרנסה לבין הלחם שהיו
מניחים עליו הרומז על התורה כמו שנאמר "לכו לחמו בלחמי" וניתן לתרין
בס"ד כי ענין זה בא לרמז על החיבור של האדם לעשות ב"ע פרנסתו לבין
התורה ולכוללם יחד ולא בנפרד היינו שגם על העובדים לפרנסתם ישלבו גם
שעות לימוד תורה בסדר יומם ולא ישתעבדו רק לעבודה הגשמית ורמו
לענין במילה שלחן ר"ת נקב"ע חוב"ה שער"ת ללמוד וכן ידוע כי בכל
פעולה אפילו גשמית שאדם עושה אם עושה זאת לשם שמים אמיתי הוא
מקבל על כך שכר הרבה ולכן אדם שעובד כדי שיוכל לשבת וללמוד תורה
ברוגע ושלווה ובאמת בכל רגע פנוי שיש לו הוא עוסק בתורה ולא מפנה ליבו
לדברים בטלים גם על זמן עבודתו יקבל הוא שכר הרבה ועוד כותב הרה"ק ר'
נחמן מטישערין זי"ע בעל ספר דרך חסידים ולשון חסידים שכותב כיצד אדם
יכול לשלב בין פרנסה ללימוד תורה וכך הוא כותב "כשאדם עוסק במשא
ומתן באמונה ממילא בשעת המו"מ עוסק בתורה ג"כ כי הולך בשוק ופוגע
באשה ואינו מסתכל בה ולא בבגדים שבה נמצא לומד אז הלכה שארז"ל
אסור להסתכל באשה ולא בבגדי צבעונין שלה וכן אם זהיר מלמוד שקר הוא
לומד אז הפסוק לא תכחשו וכו' וצריך לזוהר בזה מאד שלא להגיד ולהוציא

שקר מפיו וכו' וכן כשהזיר ליתן מדה צדק ואינו טומן משקלותיו במלח אז הוא
זוכר בפסוק אפית צדק וזין צדק יהיה לך וכו' נמצא אם עוסק במו"מ באמונה
אזי הוא לומד ג"כ וז"ש יפה ת"ת עם דרך ארץ כלומר דהיינו בשעה שעוסק
בד"א ומו"מ הוא לומד ג"כ מאחר שעוסק באמונה בנ"ל וצריך האדם לזוהר
מאד ליתן מדה צדק ולוותר משלו ג"כ כי כאשר האדם מתנהג עצמו בן
השית' מתנהג עמו ובמדה שאדם מודד מודדין לו וע"כ אם הוא נותן מדה
טובה ומוותר קצת משלו אז כשהקב"ה שוקל מעשיו מלמעל' מכריעין
הזכויות על החובות וכו'"
וכן כותב הרב חיד"א זי"ע בספרו נחל קדומים "ועשית שלחן עצי שטים יעשה
אופן שיזיהה הוא עצמו דמות השלחן שהיה לחם פנים תמיד כן לא יחסר לחמו
לחמה של תורה לחם פנים מפנים לתורה תמיד שישתדל לחדש פנים בתורה
כהלכה והיא יסיר הלחם כלל יום ולילה וישן מתוך דברי תורה כי בזה ידמה
לשלחן שהיה לחם הפנים תמיד"
ומדברי הצדיקים הנ"ל למדנו על החשיבות שבשילוב לימוד התורה יחד עם
עבודת הפרנסה (למי שצריך לעבוד) וכבר מקובלנו כי ההולכים בדרך זו היא
דרך ה' האמתית יוכו לפרנסה ברווח מתוך שפע אלוקי ולא זו אף זו אלא גם
יוכו לעלות מעלה במדרגות הקדושה והטהרה וגם בכך יראו ברכה בעמלם